

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 10.

V Ljubljani, v petek 14. januarja 1887.

Letnik XV.

Važnost in dolžnosti katoliškega tiska.

(Konec.)

Spominjaje se te znamenite izjave ameriških škofov, moramo priznati, da v nobeni polovici naše monarhije ni katoliško tiskarstvo na oni višini, kjer bi ga radi gledali sv. oče papež; v novejšem času se je začelo v tem oziru neko bolj živahno gibanje. V Cislajtaniji je k temu proti svoji volji pripomoglo meščansko ministerstvo Beust-Giskrovo. Na Nemškem se je vsled napadov na cerkveno pravo in katoliško vest jelo kazati gibanje in delovanje, kteremu se ne moremo dosti načuditi. Na Nemškem so se tudi škofje lotili peresa, kakor nekdanji križarji meča in duhovni so jim pomagali brezplačno. Vsi so si podali roke: duhovni in svetni; ta je napisal dopis, drugi članek, tretji za poduk in zabavo: in s tem so vspevali! Da bi jih posnemali tudi v Avstriji!

Slabo v tem oziru je na Madjarskem. Politične razmere, posebno svobodno zidarstvo, ki ondi brez zapreke deluje od leta 1867, zavirajo katoliško tiskarstvo.

Kako je pri nas Hrvatih, čutimo najbolje sami. Naše novinstvo služi več ali manj novošegnemu liberalizmu in tudi znanost nove šege se mu je v nekterih strokovnih listih ponudila v službo.

Resnica pa je, dokler si katoliki v politiki in znanosti ne priboré vplivnega mesta, toliko časa se tudi v državi ne bo dostojno nanje oziralo. Zato je Leonu XIII. posebno na srcu novinstvo, za to on pri vsaki priliki hrabri in navduša to predstražo cerkve. Da pa katoliško časopisje more zadovoljiti svoji težavni nalogi, jej on podaja pravila, kterih naj se drži v svojem delovanju. Želi namreč, da se katoliško tiskarstvo povzdigne znanstveno in нравstveno; da odstrani pogreške, jej propisuje zakone zdrave in plodonosne delavnosti.

Lepo je o tem govoril katoliškim novinarjem: „Ako hočete doseči svoj namen, pišite resno in zmerno, da ne bote žalili srca čitateljev s prepikro in strastno besedo, da ne bote služili strankar-

stvu ali koristili posameznih, marveč, da zagovarjate vse povsod le obče dobro. Želim pa pred vsem, da se držite besed apostola, da vsi isto govorite in da ni med vami razkola, da bote vsi popolni v enem smislu in v eni znanosti. naslanjaje se varno na nauke sv. cerkve.“

Kratko pa krasno je označil dolžnosti katoliškega tiskarstva o okrožnici biskupom portugalskim: „Kar zadeva one, ki pošteno in odločno, resnično, ljubeznjivo in marno pišejo za katoliško stvar, naj vedno pomnijo, ako hočejo, da jim bo trud plodonosen, kaj se tirja od takih, ki se boré za najboljšo stvar. Rabiti jim je namreč v pisanji: zmernost, razboritost in ljubezen, ki je mati vseh kreposti. Vidite iz tega, kako se protivi bratovski ljubezni lahko umno sumničenje in neoprežno, nepremišljeno očitiranje. Zmernost je aristokracija uma in srea. Bila je doba, da so imeli zmernost za slabost, skoraj za izdajo, ko so zasmehovali to besedo in Bog ne daj, da bi jo bili izgovorili katoliški novinarji. Vendar je zmernost ravnotežje duševnih sil, zmerni gospodari sam sebi, on popolno in vsestransko razumeva stvari. Nič ni tako težkega, kakor umerjenost, a zato tudi nič tako plodonosnega in velikega. Zato je treba zdrave narave, čvrste razsodnosti in razumnosti. Zmerni so ob enem najsilnejši. Oni držé pravo mero, ne poznajo pogubnega pretiravanja in žalostnih zmot.“

Po želji Leonovi delajo zato oni, ki se izogibajo vsaki strastni polemiki, a se tem pridneje bavijo z važnimi vprašanji in kažejo, kako lepe, kako vplivne da so verske resnice. Vsa skrivnost novin je v tem, da podučujejo, razjasnujejo in prepričujejo.

Kakor zmernost v pisanji, tako je tudi razboritost ali premišljenost izgubila svoj glas. Kdor

skrbno in pošteno zbira in odbira najprimernejša sredstva, da se doseže namen, tak ravna premišljeno, razborito. Tudi na to krepost so premalo pazili. Zarad večje jasnosti treba nam je ločiti dvoje vrste novin: novine strankarske, ki ob enem služijo veri in cerkvi in novine strogo verske.

Naloga katoliškemu časnikarju je, da si odbere primerno bojišče; ne sme dati protivniku priložnosti, da bi ga iznenadil; on ne sme obravnavati vprašanj razdražljivih in osebnih; posebno da ne meša nebitvenih vprašanj z bistvenimi, da se bori ne v imenu svoje sodbe, marveč v imenu Boga, v imenu cerkve in objektivne resnice. To je naloga težavna, a lepa in imenitna. Mnogemu zlu so dandanes vzrok zmote, hibe. Bitke se zgubé bolj vsled lastnih pogreškov, kakor li vsled spretnosti in moči nasprotnikov.

V javnem življenju je ljubezen, pravica in resnica združena s spoštovanjem bližnjega. Sodimo druge po sebi. Nič toliko ne žali in ne podpira mržnje proti neprijatelju, kolikor lažnjiva in krivična očitanja. Mi se srdimo, kader nas zovejo nazadnjake, neznosljivce, nevedneže, neprijatelje domovine, zatiralce siromakov. Ne pozabimo, da neprijatelj naši isto čutijo, kader jim očitamo napake, ki jih nimajo.

Zaničevanje je pogubno orožje. Preveč kritikovati je škodljivo. Ako hočemo, da nas spoštujejo, spoštujemo tudi mi druge. Pametna in brezstrastna razprava je dovoljena, a kader neprijatelj postane surov in grozen, takrat ne hodimo več za njim.

Tudi med katoliki samimi je pogosto veliko trpela ljubezen. Borbe med brati so naša sramota in naša slabost. Neprijatelj vé za to.

Zmernost torej, in modrost in ljubezen, združene s spoštovanjem hierarhije, to so kreposti, ki naj krasijo katoliške novinarje. Ti zakoni ne bodo držali razvijanja katoliškega časopisja, marveč ga bodo vtrjevali in ohranili vselej v pravih mejah.

Po teh nasvetih jeli so katoličani ravnati po nekterih krajih oziraje se na krajne razmere. Kader se vse katoliško tiskarstvo postavi na ta čvrsti temelj, kader se združijo vsi katoliški krogi, da osnujejo v tem duhu glasila ondi, kjer jih še ni, potem bo, upamo trdno, cerkev dočakala prelepe dnove.

Tudi naša „Vrhbosna“ jela je izhajati, da se

LISTEK.

„Pro Slavia“ ali nekaj o beneških Slovencih.

(Dalje.)

II. O naseljevanju Slovencev v sedanjo Benečijo.

Kakor nam ni prav jasna prazgodovina in doba, kdaj da so se naselili Slovenci po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem, v Primorju in Istri, in onih 36.000 v Št. Petru, Čevdatu, Tarčentu, Glimoni in na Beli (Reziji), kteri poslednji so na skrajnem zahodu Slovanstva, tako tudi ni nič stalnega, kakšno vlado so oni tedaj imeli. Gotovo je le to, da so vsi sedajni, kakor tudi beneški Slovenci, nekdanji bivali po obširni ruski (sarmatski) ravnini, zakaj pa in kako da so se oni naselili v zgoraj omenjene kraje, nam zgodovina nič prav določnega ne pové.

Vrjetno je pa, da so ljudstva slovenskega po-

kolenja posedla že davno pred Kristusovim rojstvom tedanjo Ilirijo, da, česki zgodovinar Kolar trdi, da stari Veneti so bili Slovenci, ker tudi še v sedanji italijanščini je mnogo slovenskih besed, kakor dokazuje naš ljubljenski starosta, č. g. Davorin Trstenjak, v svoji etimologiji. Stalno pa je, da so bivali Slovenci že v pradobi v prekdonavskih zemljah (spodnji Ogerski), da so jih napadli Kelti in premagali, ter vsled tega so se umaknili čez Karpaté in v karpatško gorovje. Potem so bili poslednji podjarmljeni od Obrov, in potisnjeni v Panonijo, ktero so našli zapuščeno od Longobardov, kteri so šli s svojim kraljem Alboinom (568) na osvojenje gornje Italije. Od tod so se pomikali Slovenci proti zahodu tako, da so med l. 590—600 po Kr. prebivali že ob mejah Italije in vojvodstva bavarskega. V gorenjo Italijo so dohajali le v posameznih trumah. Oni so občudovali lepoto in ugodnosti južnega podnebja, ali ker so bili oni podložni divjim Obrom in so se tisti radi po plen zaganjali v Italijo, so se morali v njih vrstah boriti. Vrnivši se po teh bojih domú v Panonijo, so oni pripovedovali svojim rojakom,

kaj lepega so videli v Italiji, kteri so vsled tega hrepeneli odlaziti tje, in to tem bolj, ker oni so bili že utrjeni od oberskega jarma in so se ga hotli slednjič otresti. Tako so prijeli za orožje samooblastno in na njih račun ter so se polagoma s silo naseljevali na Friulskem.¹⁾ Ker so bili tedaj Slovenci z malo izjemo še neznabogi (pagani), se jih je papež Gregor Veliki (590—604) tako silno prestrašil, da se je v nekem pismu na duhovščino v Saloni (v Dalmaciji) izrazil: „Vznemirjen sem, ker so že začeli laziti prek Istre v Italijo.“ Ali tedaj so bili od eksarha Kalinika (ces. namestnika) iz Italije vùn do njenih mej potisnjeni.

Leta 604 najdemo Slovence, ktere so poslali Obri, da so se vojskovali v Italiji zastran bizantinskih posestev (Ravenskega eksarhata v Romaniji), pa v prid kralju longobardskemu Agilulfu. Še leta 610 so združeni z Obri privihrali na Friulsko; po-

¹⁾ Friulska pokrajina ali Furlanija, ima svoje ime od J. Caesar-a, ki je okoli 50. l. pr. Kr. ust. novil mesto „Forum Julii“ (Caesaris) ali Julijev trg, tam, kjer stoji današnji „Castell“ („stara mesto“).

tudi med nami izpolni želja sv. očeta in hoče hoditi po potu, ktereja jej bo odkazovala modrost namestnika Kristusovega. Tako „Vrhbosna“. Za tim se še prijateljem priporoči v podporo.

Da bi se nazori, tu izrečeni in potrjeni po najvišji avtoriteti, po papežu samem, vtrdili tudi med Slovenci, zato skrbeti je dolžnost vernih Slovencev. V to pomozi Bog!

Interpelacija Mih. Vošnjaka

in tovarišev v štajarskega deželne zboru seji dne 20. decembra l. l. gledé naprave topniškega strelišča pri Krškem.

Topniško strelišče na Ptujskem polji, kjer je že od leta 1877, ima se menda preložiti k Savi pri Krškem na Kranjsko, kakor nam časniki sporočajo, za 25 let.

Strelišče se bo menda tako blizo Save napravilo, da bo desno nabrežje Save, reka sama in pa tudi še levo nabrežje v nevarnosti.

Ker bi vsled tega v dóbi streljanja, t. j. meseca julija, avgusta in septembra imenovani prostor od zgodnjega jutra pa do 2. ure popoldne ali pa tudi še več časa vojaki stražili, ter bi ne bil nikomur pristopen in bi se po reki tudi ploviti ne smelo, bi to ves ta čas plovbo oviralo, in bi morali plovci ob Krškem ostajati, plovci pa ondi praznovati.

Prav na onem kraju se dostikrat zgodí, da plovci na reki obtičé, kedar ni zadosti vode. Ob času streljanja bi bilo toraj prav lahko mogoče, da kedar bi plovci ne spravili plova ob pravem času v ugodno vodo, bi morali v nevarnosti za življenje na njem ostati, ali pa sredi vode plov popustiti, da, bi se brez njih dalje napotil, kedar bi prišla večja voda. Pa tudi če se na to niti ne oziramo ne, bi zaprtje ondašnjega sveta, oziroma vodne poti ondi neugodno vplivalo na trgovino z lesom.

Tudi ni v nobenem pravem soglasji, če po eni strani toliko venkaj zmečemo za vravnavo rek Save in Savinje, po drugi se nam pa potem prosti promet na ravno teh rekah tako ovira. Za vravnavo Savinje izdala je dežela leta 1877 in 1878 lepo svoto 15.385 gld. Stroški za sedanje zgradbe ondi so na podlagi deželne postave od 1. aprila 1885 vknjiženi z 300.000 gld., in jih bo pokrivala dežela z $\frac{4}{10}$, okraji pa z $\frac{2}{10}$.

Razvoj in napredek v narodnem gospodarstvu gorenje Savinjske doline je večinoma odvisen od trgovine z lesom, kar dokazuje lepo število plovov 6670, ki so prešli leta 1883 iz Savinje v Savo.

Tukaj gré toraj brez vprašanja za imenitno vitalno vprašanje, ki prizadeva tri sodne okraje: Gorenje-Graškega, Šoštanskega in Vranskega; pri tem je izvestno tudi dežela prizadeta.

Sedem peticij, ki so se v tem oziru visokemu deželnemu zboru izročile, zadosti jasno spričujejo vznemirjanje ondašnjih prebivalcev, ki še ne vedó, kaj in ali se bo v tem oziru sploh kaj njim na korist zgodilo, ker je njihovo blagostanje edino le od lesne trgovine odvisno. Za druge malenkosti pri vodah ali vodnih zadevah so pa takoj komisije in druge razprave pri rokah.

Gledé te tako važne točke, ki se dotika velikega dela dežele, usojajo si podpisani staviti ponižno vprašanje:

žigajoči in pleneči, kakor je bila tedaj navada vojevanja, se polasté Čevdata, pokončavši moč Friulskih vojvodov. Vsled tega jim je bil v naslednjih letih olajšan vhod v Italijo, in to tem bolj, ker so se ojačili pod njih samostalnim krepkim kraljem Samom, kteremu se je posrečilo, da jih je vnovič združil v eno veliko kraljestvo, ktero, kakor znano, pa ni imelo žalibog dolgega obstanka. Okoli leta 720—725 so se prikazali sami blizo Lavriana, kjer jih je premagal z veliko silo vojvoda Pemmon, ki je sklenil z njimi mir na istem bojišču. Prodirali so nadalje od Goriške strani vkljub krepkemu uporu in tako so Slovenci vsakterikrat po en malo se naseljevali po Friulski ravnini, ki je bila zapuščena, ter so rajše ostali pod longobardskim vladarstvom in mirno obdelovali polje (kajti že pradedni Slovenci so bili navadno mirni poljedelski narod), kot da bi se vrnili v prejšnje manj rodovitne zemljišča, ktere so poleg tega morda že drugi zasedli.

(Dalje prih.)

1. Ali je res, da bi nameravano strelišče ob Savi ob času streljanja plovbo oviralo, oziroma jo še celó zapiralo? — in če je res:

2. Ali je temu oviranju pritrdilo c. kr. namestništvo v Gradcu ali c. kr. deželna vlada v Ljubljani, kolikor namreč reke Save tej ali oni oblastnji v nadzorstvo pripada in če je, na kaj se je pri tem ozirala c. kr. državna oblast, ne da bi bila zaslišala prej prizadete trgovce?

3. Če je visoka vlada pri volji zamudo odpraviti s tem, da prizadete interese zasliši in če se pri tožbe potrdijo, da oviranje proste plovbe na Savi odpravi?

V Gradcu 20. decembra 1886.

Mih. Vošnjak, dr. Ferd. Dominkuš, dr. F. Radej, dr. Jos. Šuc.

Politični pregled.

V Ljubljani, 14. januarija.

Notranje dežele.

V štajarskem deželnem zboru stavili so dné 12. t. m. Ausserer in drugovi predlog, da naj bi deželni zbor sklenil, da se morajo na Štajarskem sodnijski in politični uradi izključljivo le nemščine kot uradnega jezika posluževati. Gledé na to, rekel je Ausserer, da je notranji uradni jezik pri sodnji in pri političnih uradih na Štajarskem nemški in se moramo na korist države in jednotne uprave tega načela držati; gledé na to, da je pravosodni minister s svojim odlokom nemščini kot uradnemu jeziku področje zdatno omejil in je prav s to določbo svoj lasten delokrog zdatno preskočil (?); gledé na to, da se moramo vsled tega bati, da za nemške štajarske otroke s časoma na ta način ne bo nobene službe več po državnih uradih: se štajarski deželni zbor že sedaj jako slovesno zavaruje proti vsakemu poskusu, s katerim bi se na Štajarskem pravice nemščine kakorkoli skrčile. — Kedar pride ura, da se bo gospodom na Dunaji umestno zdelo, oblake prepoditi, kteri nam Slovincem solnce ravnopravnosti še vedno zakrivajo, bo štajarski deželni zbor pač poslednji, ki se bota Taaffe in Pražak na njegove krivične, enostranske in piškave ukrepe ozirala!

Avstrija se pač lahko v pest smeja, kar ima tako zvestega (?) prijatelja na svoji strani, kakor je nemški državni kancler, knez Bismark. Kakor je iz raznih časniških presojevanj in ocen njegovega najnovejšega govora razvidno, mu Avstrija tudi res verjame, da jo Bismark tako ljubi, kakor še nikdar do sedaj. Naj mu le preveč ne zaupa, če noče, da se ne bo pozneje enkrat britko kesala. Bilo je pred nekajimi osemnajstimi leti, ko se je eden višjih avstrijskih državnikov z Bismarkom v pogovor spustil in mu je očital, da Bismark na avstrijske nemške pokrajine preži. „Oho, prijatelj, kaj se Vam sanja!“ zavrne ga Bismark, „vse prej, kakor to. Avstrije se jaz ne bom nič več dotikal, pač pa mi je Holandija jako všeč.“ Kmalu na to odšel je grof Beust iz Dunaja za poročevalca v inostranstvo, kjer se je sošel s holandskim poslancem. Beseda dá besedo in Beust Holandeu pové, da se Bismark po Holandiji ozira. Prilika je nanesla, da se je ta poslanec sošel z Bismarkom, ki ga je takoj šegavo vprašal, kedaj da misli Holandijo snubiti. „Kaj, Holandijo?“ začudi se trolasi železni mož, „še v mislih mi to ni, pač pa Avstrija!“ Sedaj naj pa človek vé, kam pes taco molí! Na Dunaji pravijo: „Joj, kako se z Bismarkom vjemamo v mislih, to bo zopet mir vtrdilo!“ Da, bi ga že, če bi Bismark tako govoril, kakor misli, ali njemu je jezik za to, da svoje misli z njim prikriva. Potem takem: Avstrija zaupaj, a glej komú!

Naš vojni minister nam je nekaj za novo leto podaril, na kar gotovo nihče mislil ni. Eksceleuca pravi, da gledé občnega ropotanja z orožjem nikakor ne shaja s tistimi milijoni, kar so mu jih privolile delegacije, temveč bo treba še nekaj milijonov namakniti. Ne vé se še sicer, ali bo vsega tega, kar misli vojni minister še napraviti, že letos treba ali pa kedaj drugokrat. Ne škoduje nič ne, če se že letos napravi, trdi vojni minister, kajti če se letos preskrbimo, se nam pa drugo leto ne bo treba. Iz začetka je nameraval vojni minister delegacije poklicati k izredni seji, ko se je za trdno prepričal, da bi mu v slučaju vojske spomladi vtegnilo tega in onega primanjkovati. Pozneje si je pa spremislil in je svoje potrebe pri skupnih ministerskih konferencah naznanil. Potrebuje pa živeža, obleke in streliva. Da ni delegacij sklical, je menda povod to, ker ni hotel ljudi po nepotrebnem plašiti, češ: „vojska bo!“ Ministri so mu prav dali, in so mu sami dovolili, česar še potrebuje, nadja se, da bodo to samolastno dovolitev delegatje kasneje že odobrili. Da vojnemu ministru kar h krati vsega manjka, je vzrok — kaj mislite, kje? Pri domobrancih! Teh do letos še nismo imeli; odslej nadalje mora pa vojni minister že z njimi računati. Če bi se primerilo, da spomladi primemo za orožje, sklicali bodo tudi domobranci (črno vojsko) in vsak

domobranec bo hotel jesti. Zato bo živeža treba. Vrh tega bo dobil vsak po eno pokrivalo in eden plašč, kar je vojni minister že vse naročil. Treba jim bo tudi v roke dati dobre puške, kterih imamo sicer na ostajanje, toda streliva ni za nje in tudi tega je vojni minister že naročil. Kakor se čuje, te bodoče domobranske armade ob prvi mobilizaciji ne bodo več skupaj zbobnali, kakor k večjemu kakih 100.000 mož iz vsake polovice države. Meseca aprila bodo že prve reči gotove in takrat bo treba 6 milijonov več šteti, kakor se je pri delegacijah določilo; v teku leta pa zopet 6 milijonov. Tako bo letošnji vojni budget za 12 milijonov goldinarjev večji, kakor so ga v delegacijah potrdili.

Vnanje države.

Kakošen vpliv napravil je Bismark s svojim govorom po inostranstvu? V Avstriji, kakor smo že poprej omenili, prav dobrega. Kljub temu so se pa na ogerskih železnicah res priprave začele, ki so malo sumljive — kakor da bi se kaka nevarnost bližala. Na severo-iztočni železnici povečala so se vsa zmenišča, v Košicah in po drugih postajah napravljajo se velika založišča za premog, ki se tudi že napolnjujejo. Duhovsko semenišče in šola v Ungvarju namenjena sta za vojaške bolnišnice. — Francozje so z Bismarkom tudi zadovoljni, ker jih je javno pohvalil, da hočejo mir. „Res je tako“, piše „Matin“, toda zarad tega pa račun iz leta 1870 še vedno ni poravnan in ne bo, dokler bo vihrala nemška zastava v Metz in Strassburgu.“ Časnik „XIX Siècle“ pravi, da je Bismarkov govor zadosti jasen dokaz, da naj Francoska vse dovoli, kar vojni minister Boulanger zahteva. Poslednji se je pa zopet premislil, da bi bilo vendar malo le 34 milijonov, ktere je mislil v svoji miroljubnosti zahtevati, ter bo prosil za 80 milijonov frankov. — V Londonu oglašil se je poleg drugih listov tudi „Standard“, in pravi, da bi Nemci ne bili nič več vredni imenitnega stališča, ki ga na celem svetu zavzemajo, če bi sedaj Moltkejev in Bismarkov glas preslišali. Kajti, kakor hitro bi Francija in Rusija videli, da se je Nemčija svojih vojaških bremen naveličala, tudi mir v Evropi ne bo nič več teden dni trajal. (!) Čisto od druge strani smatra pa „Times“ Bismarkove besede. Ta list pravi, da se vsi tisti jako motijo, ki se nadjajo, da bo Nemčija sama vstani svetovni mir ohraniti in da bi druge države lahko razorožile. Bismark se izvestno sam ne nadja, da bi se bližajočemu viharju odtegniti mogel, za to pa gleda, da se kolikor moč dobro zavaruje pred njim. — Tudi Rusi so zadovoljni s tem, kar je Bismark o njihovi prijaznosti lepega povedal. Le ne zaupajo mu tudi ne, ker mislijo, da jih ima za strašilo v prosí, s kterim Francoze od Alzacije-Lorene odganja. Ob enem se jim pa tudi dozdeva, da jim je mož razumeti dal, da naj Rusija nikari ne sili Nemčije, da bi morala voliti med njo in Avstrijo. Po celem svetu so vrlo zadovoljni z nemškim kanclerjem, ne zaupajo mu pa vendar-le nikjer ne!

Kakor smo že med telegrami, pa tudi na tem mestu naznanjali, imajo ravnokar v nemškem državnem zboru hudo borbo, ali naj se nemška armada pomnoži ali ne. Prav za prav se pa vsa obravnava vrti okoli časa pomnoženja — ali na tri ali na sedem let. Za pomnožitev na tri leta je opozicija z Windhorstom, toraj centrum in levicariji, za sedem let pa Bismark in desnica. Ker smo se do sedaj vedno le s tem pečali, kaj je govoril Bismark, kot zahtevajoči del v državnem zboru, ne moremo drugače, da objavimo tudi njegovo utemeljevanje zahtev. Dnó 12. t. m. je državnemu zboru kar naravnost izrekel nezadržljivo, tem, ker je djal, da rokam tega državnega zbora ne zaupa državnih svetinj. Tudi je večini zopet rekel, da naj nikar ne misli, da se je bo morda vstrašil in ji zarad tega odjenjal od zahtevanih sedem let. Ne, on se opira na ustavo in ta je na njegovi strani. Ko smo to ustavo delali, se pač nismo nadjali, da bomo imeli tukaj poljsko večino in pa tako ničeve prepire. Mi in pa narod, vsi smo se vkanili nad sedanjim državnim zborom. Naša armada je v smislu ustave cesarska armada in hočemo že za to skrbeti, da Vam iztrebimo misli iz glave, karkor bi bila armada od Vaše milosti odvisna. Res je, da so današnji Francozje mirni, toda nihče me ne bo pregovoril, da nas ne bodo v bodočnosti napadali. Na to se je Bismark še nad Welfe spravil in se je konečno zopet zagrozil, da, če ne pojde drugače, bo razpuslil državni zbor, za kar ima popolnoma ustavno pravico. Če Vas razpustimo, nikar ne mislite, da se je to iz sovraštva do Vas zgodilo. O ne, temveč iz ljubezni do domovine. Vsi bote morda zopet prišli, toda ne mislite, da bodo zvezne vlade čez tri mesece morda drugače mislile o varnosti domovine, kakor sedaj.“ Kakor je videti, se je Bismark res do skrajnosti namenil, in ta je ali zmagati s septenatom t. j. da se vojska na 7 let pomnoži, ali pa državni zbor razpusliti. Kaj pa o tem opozicija misli, povedal nam bo Windhorst.

Ko je v nemškem državnem zboru Bismark svoje mnenje povedal, da hoče imeti pomnoženje vojske na sedem let in tudi zakaj, oglašil se je v imenu opozicije Windhorst, rekoč: „Tukaj bi bila, kakor vidim sedaj, vsaka beseda odveč. Najbolje je, če takoj glasujemo, kako da bo. Če pa vendar poprimem za besedo, storim to le, ker posamičnih napadov kanclerjevih ne smem prezirati. Rekel je, da ne priznavamo vojaških avtoritet. Tega

nikakor ne. Mi smo vendar še vsakega moža in vsak groš privolili, kolikor ste jih zahtevali, ali to mar ni nobeno priznanje? Kanceler nam je tudi očital, da se Hanoveranci v slučaju kake francoske zmage nad Nemci mislijo zopet na lastne noge postaviti, t. j. samostojno državo proglasiti. Gospôda moja, povem Vam, da nobenega takega Hanoveranca ne poznam. Pač pa se nadjam, da se bo pravičnost vendar še toliko na dan pokazala, da si bodo knezi in narodi sami prizadevali Hanoveransko državo zopet ustanoviti. — Da potrebujemo krepkeje armade, kakor jo imamo, vsi vemo, in velika večina jo bo privolila. Če se mi namesto za sedemletno le za triletno dôbo poganjamo, imamo za to svoje vzroke. Ko bo teh treh let konec, hočemo namreč vprašati, če bi ne bilo mogoče armade nekoliko pomanjšati. Če nam bodete toraj rekli, da ne, in potrebo tolikošnje armade nam dokazali, bomo zopet iz novega za njo glasovali. Pravice nam vendar ne bodete odrekli, da smemo preiskavati, ali je tolikošnja vojska potrebna ali ne. Če bo državni kanceler volilce vprašal, ali želé državo brez vojaške podpore, jih bomo pa mi tudi vprašali, če nimamo pravice, nad tem čuvati, ali je tolikošnja armada potrebna ali ne, in prepričani smo, da nam bodo volilci rekli, da! Najbolje bi bilo pa za vlado, če bi se pomnožitev dovolila samo za eno leto. Da bi to lahko in gladko šlo, vidimo na stanji pomorske vojske, ki ga leto na leto sproti dovoljujemo, vedoč, da je potreben. Če se kanceler na naše notranje prepire ozira, mu moram reči, da jih bo takoj konec, kakor hitro bi imeli z zunanjim sovražnikom opraviti. To naj si tudi inostranstvo zapomni, če morda kdo na to računi. Kakor sem že rekel, mi vse radi privolimo in če Vam je drago, že lahko vse vojske, kar ste jih več namenili, 1. aprila oblečene in oborožene na vežbališče postavite. Leta 1880, kedar ste poslednjič vojsko pomnoževali, rekli ste nam, da se nam sedaj ni bati Francozov. Danes pa ravno narobe trdite. Kljub temu Vam tudi sedaj vse privolimo, da le ne bo nihče trdil, da kaj odbijamo, kar vlada za nujno smatra. Razpuščenja se pa prav nič ne bojimo, naj se le poskusi, se bo vsaj pokazalo, čemu smo tukaj, ali za to, da prevdarjamo, kar treba, ali pa samo da kimamo.

Izvirni dopisi.

Od Žalca, 12. januarja. (O konjarstvu) v Savinjski dolini sem Vam o svojem času poslal takorekoč celo zgodovino. Danes pa iz zadnje številke glasila kmetijske družbe štajarske naj o tem predmetu porabim sledeče podatke.

Vsled dolgoletnega in vztrajnega napora se je posrečilo, iz konj v Savinjski dolini vzgojiti posebno konjsko pleme, katero je za Štajarsko velike važnosti.

Rabili so Aubry-žrebce. Ker pa teh ni bilo dovolj na razpolaganje, omislili so ovim žrebceem sorodnih pastuhov belgijskih. Tako so prišli sčasoma do nove plohe, do posavinjskih posebnih konj. Ti so na kratkih nogah, široki, krepki, lični in živahni.

Dozdaj so vzgojili blizo 40 žrebcev, ki so se v porabo nastavliali deloma v Posavinji, deloma drugod po Štajarskem. Posavinjske kobile čislajo in rabijo tudi pri artileriji za priprego. Bržčas bodo je rabili tudi za tramway-vožnjo, za kar gotovo ne bodo našli boljših vprežnih konj.

Na zadnji dirki v Gradcu odlikovali so se štirje posavinjski žrebci. Po letu so poskušali dva žrebca pred kanone vpregati. Skušnje so se vrlo obnesle. Nedavno so 12 kobil posavinjskega plemena kupili kot remonte za artilerijo, po 400 gld. slehernu. Prelepa cena vtegne konjerejce spodbujati, svojih žrebet ne prodajati, ampak doma vzrejati.

A da se za naprej vspešno vzrejajo dragoceni konji za artilerijo in tramvay, svetovati je, da se pomnoži število Aubry-žrebcev; to pa se mora goditi le polagoma, ker jih je vsako leto malo dobiti.

Pred vsem koristilo bi, ako bi žrebčarstvo državno vsako leto nakupilo več žrebčkov ter jih za pleme samo vzrejal; konjerejci sami bi pa naj žrebičke doma pridrževali za pleme. Tako bode najbolje vstreženo splošnim in zasebnim koristim.

Domače novice.

(Proračun mestne občine Ljubljanske) za l. 1887 obsega deset glavnih rubrik z naslednjimi svotami:

I. Ustanovna zaloga:

Potrebščina znaša 7.776.79
pokritja je 7.866.02

prebitka 89.23

II. Mestna bólnica: potrebščina . . 11.255.25
pokritje 11.737.60

prebitek 482.35

III. Zaloga za uboge: potrebščina . 26.286.95
pokritje 16.897.68

primankljej 9.389.27

ki se bo pokrila iz tekočih dohodkov mestne blagajnice.

IV. Mestna glavna blagajnica: a) funkcijske pristojbine z 2.436 gld.; b) uradniške plače: 1. konceptnemu osobju 3200 gl., 2. stavbinski urad 2765 gl., 3. mestni komisarijat 2080 gl., 4. mestna blagajna 5160 gl., 5. mestno knjigovodstvo 500 gl., 6. pomožno osobje 1085 gl.; skupaj 18.240 gld.; c) redarstvo 11.510 gld., d) plače služabnikom 3645 gld.

a) Uprava sploh potrebuje 50.615.—
in ima pokritja 2.150.—

ji primanjkuje 48.465.—

b) Uprava mestnega premoženja potrebuje 23.955.—
pokritja je 87.730.—

torej prebitka 63.775.—

c) Za ceste, trge in sprehajališča se potrebuje 36.880.—
pokritja je 63.129.—

preostaja 26.249.—

d) zdravstvo in dobrodelnost potrebuje 19.150.—
in je pokritja 680.—

primanjkuje 18.470.—

V. Šole, znanstvo in umetnija:

potrebščina 11.179.—

pokritje 4.070.—

primanjkljej 7.059.—

V to rubriko spadajo podpore: a) „Glasbenej Matici“ 500 gl., „Národna šola“ 500 gl., „Dramatičnemu društvu“ 300 gld., „Filharmonikarjem“ 200 gl. in ljudski kuhinji 50 gld.

VI. Vojaške stanarine:

potrebščina 11.471.—

pokritje 10.858.—

primanjkljej 613.—

VII. Razni izdajki: potrebščine . . . 1.940.—

pokritja 420.—

primanjkljej 1.520.—

VIII. Nove zgradbe in poprave:

potrebščin 60.400.—

IX. Aktivna in pasivna glav-

nica: potrebščine 18.762.—

pokritja 62.000.—

prebitka 43.238.—

X. Razni stroški: potrebščina . . . 3.500.—

pokritja 500.—

primanjkljej 3.000.—

(Konfiskacija) „Slov. Naroda“ št. 285 z dné 14. decembra 1886 se ni potrdila ne tukaj pri c. kr. deželni sodnji in ne pri nadsodnji v Gradcu. Povod konfiskaciji naj bi bilo menda razžaljenje Veličanstva, zakriviljenega v članku o bodočem Krškem škofu.

(„Vrtec“) nastopil je letos 17. leto in izhaja vsak mesec na celi poli. Prinaša v mični in prijetni besedi jako lepo in podučno gradivo slovenski mladini. Prav toplo se sme toraj priporočati vsaki hiši, kjer imajo za šolo godne otroke. Tudi cena mu je jako nizka; veljá namreč le 2 gld. 60 kr. na leto.

(Podružnica sv. Cirila in Metoda) v Vuhredu ima v nedeljo, 16. t. m., svoj občni zbor z govorom in tombolo ob 2½ uri popoldne pri Neuwirtu.

(Vabilo) k veselici, katero priredi „Čitalnica Postojinska“ v nedeljo dné 16. januarja 1887 v svojih prostorih. Spored: 1. F. Dürer: „Domovina“, zbor. — 2. Uhling: „Koncert na gosli“ s spremljevanjem glasovira. — 3. K. Mašek: „Zgubljena mati“, solospjev. — 4. I. B. Ipavic: „Vabilo“, čveterospjev. — 5. Tombola. — Začetek ob 8. uri zvečer. Udje so vstopnine prosti; neudje, samei 50 kr., z družino 80 kr. Odbor.

(Čitalnica v Kamniku) imela je dné 6. t. m. svoj občni zbor. V odbor so bili izvoljeni gg.: Za predsednika Janez Ferline; za podpredsednika Martin Novak, c. k. poštar; blagajnik je Josip Fajdiga, grajščinski valpet; tajnik je Tine Burnik, nadučitelj; knjižničar pa Ant. Bintar, trgovski pomočnik; odborniki: F. Seničar, hišni

posestnik; G. Slabajna, čevljar; J. Stelé, pisar in Ant. Svetie, meščan.

(Okrajna posojilnica v Krškem) ima v nedeljo, 23. t. m., ob 10. uri dopoldne v šolskem poslopji občni zbor s sledečim dnevnim redom: 1. Računi za l. 1886. — 2. O izstopu štirih zadružnikov. — 3. Volitev načelstva. — 4. Volitev pregledovalcev. — 5. Volitev zaupnih mož. — 6. Predlogi.

(Srebro na Kranjskem) pridelovano, je izvestno novica, ki zasluži, da jo človek v časnike dá. V Litiji se je rudarstvo do te stopinje vspelo. Vlani so vlili prvo palico srebra, iz ktere so takoj na to dali skovati spominske medalije z napisom na spomin prve palice srebra iz Litijskega tališča dne 6. nov. 1886 (v nemškem jeziku). To je prej ko ne prvo kovanje iz kranjskega srebra.

(Tristo goldinarjev) dovolil je deželni odbor diplomiranemu živinozpravniku, ki bi se hotel v Radoljici naseliti. Prošnje do 15. februarja 1887 tukajšnjemu deželnemu odboru.

(Celjski nemčurji) jeli so ondašnje rojake na ta način žaliti, da jih iz kavarn, kamor le Nemci zahajajo — venkaj mečejo. Če se v kako tako kavarano kak Slovenec zgubi, ima takoj kakega puhloglavega nemčurskega pisarčka za petami, ki predenj položi tiskano karto: „Sie werden ersucht dieses Locale sofort ohne Aufsehen zu verlassen.“ Nekaj takih kart je imelo svoje nasledke že pred sodnijo.

(Morrétov predlog) o preskrbnini starih poslov spravljal se bo v štajarskem deželnem zboru še le po zaslišanji občin na dnevni red.

(V okrajni zastop) Šentlenartski v Slov. Goricah izvoljeni so bili poslednji petek v skupini velikega posestva sami Slovenci.

(Služba c. kr. sovetniškega tajnika) razpisana je pri c. kr. deželni sodnji v Celovcu, oziroma tudi služba c. kr. okrajnega sodnika. Prošnje do 28. januarja t. l. v Celovec.

(Cesarjevič Rudolf in kmet.) Iz „Slovenskega Naroda“ posnamemo sledečo jako zanimivo dogodbo. Gospa iz Ljubljane, ki je bivala nekaj dni v Opatiji, pripoveduje naslednjo dogodbico: Cesarjevič Rudolf šetal je neko jutro s puško na rami po cesti blizu Opatije. Kar zapazi kmeta, ki je bil tako nesrečno zavozil, da je obtičalo zadnje kolo v malem jarku, da kljub vsemu naporu ni mogel naprej. Cesarjevič pristopi in ga vpraša, kaj da je. „I kaj, zavozil sem; ko bi le kdo prišel, da bi konja pognal, jaz bi potem kolo privzdignil in takoj bi bilo pomagano.“ „Če ni drugače, bo pa kmalo storjeno“, pravi cesarjevič, prime konja, ga požene in ker je kmet med tem bil kolo privzdignil, bil je voz h kratu na gladkem tiru. Kmet, zahvaljujoč se nepoznatemu gospodu, vpraša, od kod da je. Ko mu cesarjevič odgovori, da je iz Opatije in da stanuje ondi v hotelu, vpraša kmet še dalje, bi ga li smel obiskati. Ko mu cesarjevič odgovori, da svobodno, se razideta. Drugo jutro pride naš kmet nekaj pod pazuo noseč v Opatijo in vpraša v hotelu, ne stanuje li ondu tak in tak gospod, ki je bil včeraj s puško na lovu. Povedo mu, da omenjeni gospod res v hotelu stanuje, a da se ne more kar tako k njemu. A naš kmet se s tem ne dá odpraviti, temveč odvrne: „Saj mi je včeraj sam rekel, da naj pridem.“ Po teh besedah stekel je nek gospod v hotel in kmalo se vrnil ter naznanil kmetu, da mu je vstop dovoljen. V čudno lepi sobi stal je kmet kmalo potem pred nepoznatim gospodom. Kmet zahvali se prav srčno za včerajšnjo ljubav ter izvleče izpod pazduhe dve steklenici svojega, kakor je dejal, najboljšega vina, kot nagrado za včerajšnjo prijaznost. Cesarjevič Rudolf je to darilo smehljaje odklonil rekoč kmetu, da naj s svojimi izpije vino na njegove obitelji zdravje. „Kdo in kje pa je njegova obitelj?“ vpraša kmet na hodniku spremljajočega gospoda. Ko mu slednji pové, kdo da je nepoznani gospod, bil je kmet sprva osupnen, potem pa je vesel hitel domov in povsod s ponosom pravil, da je cesarja sin sam njegovega konja pognal.

(Za Dolinarjev spominek) nabralo se je do sedaj 109 gld. 25½ kr.

(Avstrijsko-ogerskega Lloyda) načelnik, baron Morpurgo, bil je poklican na Dunaj, da se mu tam izroči pogoji, pod katerimi hočeti avstrijska in ogerska vlada pogodbo z Lloydom ponoviti. Naznanijo se mu tudi pogoji, pod katerimi avstrijska vlada omenjenemu društvu dovoli vožnje v zahodnje luke. Baronu Morpurgo se naroči, naj te pogoje nemudoma naznani Lloydovemu upravnemu svetu, da jih pretrese, stori svoje sklepe in potem pošlje poslanca

na Dunaj, da se dogovoré z ministerstvom o novih pogodbah. Ako se dá dovolitev za vožnjo na zapad, podá se ta stvar državnemu zboru h krati s pogodbo za vzhodnje vožje, da obe pogodbi stopite v moč ob enakem času, t. j. 1. julija 1888.

(„Meisterwerke christlicher Kunst“), o katerih smo nedavno govorili, da se dobivajo v Katoliški Bukvarni po 1 gold. 24 kr. so vsi razprodani, in se bodo iz novega natisnili, kar naj gg. naročniki izvolijo na znanje vzeti.

Telegrami.

Dunaj, 14. jan. Cesar je spregledal 111 kaznjencem po tostranskih kaznilnicah ostanke kazni. Med pomiloščenci so tudi 4 v ženski kaznilnici v Begunjah na Gorenjskem.

Berolin, 13. jan. Knez Bismark je v državnem zboru razlagal, da vtikanje avstrijske vlade v bolgarske zadeve ni imelo nobenega drugega namena, kakor da je zabranila, da zarotnikov niso pomorili in pa da se je mir ohranil. Angležem je morda kaj na tem ležeče, da Rusom pot v Carigrad zapró. Naša naloga je le mir ohraniti in mu med prijateljskimi velesilami stalno podlago pripraviti. Da si Poljaki želé rusko-nemške vojske, je nespametno in dobiček dvomljive vrednosti, ki se ga morda ob ruski zmagi nadjajo. Če državni zbor predlog zavirže je še vedno pruski deželni zbor tukaj, ki ga bo sprejel. Od septenata pa le za las ne odjenjam.

Strassburg, 14. jan. Deželna vlada je določila, da se francoski vojaki in rezervisti na nemških tleh ne smejo drugače zadržavati, kakor z dovolenjem gosposke.

Berolin, 14. jan. V državnem zboru sprejel se je Stauffenbergov predlog glaseč se na dovolitev triletne veljave pomnožene stalne vojske ob glasovanji po imenih s 186 glasovi proti 154. Konservativci, državna stranka, narodno-liberalci glasovali so proti, socialisti in večina Alzačanov se glasovanja niso vdeležili.

Umrli so:

11. jan. Lucija Tavčar, vdova e. k. uradnika, 82 let, Gledališke ulice št. 6, spričenje možgan.

V bolnišnici:

11. jan. Barba Šegatin, gostija, 51 let, Vitium cordis.

Tuji.

12. januarja.

Fri **Maticu**: Bernauer in Mileh, trgovca, z Dunaja. — Pill in Moravetz, trgovca, iz Grada. — Jožef Ermacora, trgovec, iz Judenburga. — Putschart, trgovec, iz Celovea. — J. Karmiel, potovalec, iz Trsta.

Pri **Stonu**: Jakob Urbania, e. k. poštni uradnik, z Dunaja. — Schlesinger, Rössler, Walter, Lang in Brauner, potovalci, z Dunaja — Avgust Hawel, ravnatelj tovarne, iz Spodnje vasi. — Cyril Koziny, potovalec, iz Budweisa. — J. Hildebrandt in vitez Hugo Stein, zasebnika, iz Terbovelj. — Janez Možina, duhovnik, iz Starega trga. — Avgust Maly, veleposestnik, s soprogo, iz Belecerkve. — Freukeš in Luzzatto, trgovca, iz Trsta.

Pri **Bavarskem dvoru**: Thum in Pörnbacher, zasebnika, iz Bruneka. — Marija Perušek, zasebnica, iz Szamobora. — Janez Lozar, urar, iz Hrvaškega.

Pri **Avstrijskem caru**: Anton Praprotnik, posestnik, iz Radovljice. — Anton Ropret, vin. trg., iz Bleda. — Jožefa Rabič, zasebnica, iz Bistrice.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur mm
opazovanja		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
13.	7. u. zjut.	741-06	— 1-0	sl. szap.	oblačno	0-60
	2. u. pop.	740-50	+ 3-2	sl. zap.	"	snež
	9. u. zveč.	740-34	+ 1-2	sl. zap.	"	dež
Dopoludne nekaj solnca, potem oblačno, ponoči nekoliko dežja in snega. Srednja temperatura 0-1° C, za 2-7° nad normalom.						

Dopoludne nekaj solna, potem oblačno, ponoči nekoliko dežja in snega. Srednja temperatura 0-1° C., za 2-7° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

14. januarja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81	gl.	55	kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	82	„	70	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	112	„	75	„
Papirna renta, davka prosta	99	„	55	„
Akcije avstr.-ogerske banke	875	„	—	„
Kreditne akcije	291	„	—	„
London	126	„	50	„
Srebro	—	„	—	„
Francoski napoleond.	9	„	98	„
Ces. cekini	5	„	96	„
Nemške marke	61	„	90	„

Izdajatelj in odgovorni tiskar Josip Jerič.

Odbori narodnih-goriških društev javljamo tužno vest, da je gospod

FRANJO ERJAVEC,

c. k. profesor na višji realki v Gorici, član izpraševalne komisije za meščanske in ljudske šole, ravnatelj posojilnice, ud mnogih drugih slovenskih društev in odličan slovenski pisatelj,

na naglem umrl v noči med 12. in 13. dnem tega meseca.

Mrtvaški spreved odide od hiše Via Vetturini št. 11. v soboto 15. t. m. ob dveh popoldne.

Prijatelji, znanci in društveniki se vljudno vabijo, da skažejo blagemu ranjaku v obilnem številu zadnjo čast.

V Gorici, dné 13. januarja 1887.

Slovenska čitalnica.

Slovensko bralno in podporno društvo.

Goriška ljudska posojilnica.

Naznanilo.

P. t. gospodarjem, čast. duhovščini, g. učiteljem in vsem prijateljem kmetijstva vsajamo si naznanjati, da je na svitlo prišla nova kmetijska knjiga z naslovom:

KMETIJSKO BERILO

za nadaljevalne tečaje ljudskih šol in gospodarjem v poduk.

Po naročilu visokega e. kr. ministerstva kmetijstva spisal

E. Kramer,

(1)

ravnatelj deželne kmetijske šole v Gorici.

Knjiga govori na kratko o vseh kmetijskih strokah s posebnim ozirom na kmetijske razmere na Kranj-kem, Primorskem in spodnje Štajarskem, obsega 16 tiskovnih pol na močnem papirju te ima 83 podob. Ker je dovolilo vis. e. kr. ministerstvo za tisk knjige zdatno podpora, jej je cena samo 50 kr. in 5 kr. za poštnino.

Dobiva se tudi v Dolenčevi tiskarni v Trstu

Prave garantirane

voščene sveče in voščene

zavitke

priporoča visoko častiti duhovščini in gosp. trgovcem, po najnižji ceni

Franc Ahčin,

(3)

svečar v Kamniku h. št. 73.

„Missa ss. Cordis Jesu,“

ktero je za možki zbor četveroglasno postavil ter prečast. gospodu Matiji Erjave-u, dekanu vipavskemu, poklonil

Janez Pogačnik (organist v Vipavi).

Dobiva se pri skladatelju in v „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani po 60 kr. (6)

Vožnji red cesarjevič Rudolfove železnice.

Iz Ljubljane v Beljak.

Osobni vlaki				
Postaje	št. 918	št. 1714	št. 1716	št. 1712
	po noči	zjutraj	dopoludne	zvečer
Ljubljana j. k.		6-40	11-40	6-25
Ljubljana R. k.		6-44	11-45	6-29
Vižmarje		6-53	11-55	6-38
Medvode		7-4	12-7	6-49
Loka		7-17	12-21	7-2
Kranj		7-31	12-38	7-16
Podnart		7-48	12-56	7-33
Radovljica		8-5	1-14	7-50
Lesce		8-12	1-24	7-58
Javornik		8-29	1-46	8-15
Jesenice		8-39	1-57	8-23
Dovje		8-56	2-18	8-40
Kranjska gora		9-21	2-48	9-04
Rateče-Bela Peč		9-37	3-3	9-18
Trbiž		9-55	3-20	9-33
Trbiž	3-58	11-07	3-41	
Thörl-Maglern	4-11	11-17	3-55	
Podkloster	4-25	11-27	4-11	
Fürnitz	4-40		4-27	
Toplice Beljak (ostaj.)			4-35	
Beljak drž. ž. (ostaj.)	4-54		4-46	
Beljak j. k.	4-58	11-50	4-50	
	zjutraj	dopoludne	popoldne	zvečer

Iz Beljaka v Ljubljano.

Osobni vlaki				
Postaje	št. 915	št. 903	št. 957	št. 917
	dopoludne	popoldne	popoldne	zvečer
Beljak j. k.	11-51	4-42	5-8	10-45
Beljak drž. ž. (ostaj.)	11-56		5-14	10-58
Toplice Beljak (ostaj.)	12-02		5-20	
Fürnitz	12-10		5-30	11-14
Podkloster	12-24	5-7	5-50	11-40
Thörl-Maglern	12-36		6-3	11-59
Trbiž	12-48	5-26	6-16	12-18
Trbiž	št. 1711	št. 1713	št. 1715	
	4-10	6-20	1-10	
Rateče-Weissenfels	4-26	6-36	1-30	
Kranjska gora	4-40	6-49	1-46	
Dovje	5-6	7-14	2-19	
Jesenice	5-26	7-34	2-43	
Javornik	5-32	7-40	2-50	
Lesce	5-51	8-04	3-15	
Radovljica	5-57	8-11	3-22	
Podnart	6-15	8-35	3-44	
Kranj	6-33	8-55	4-2	
Loka	6-49	9-13	4-20	
Medvode	7-05	9-28	4-34	
Vižmarje	7-17	9-41	4-46	
Ljubljana R. k.	7-26	9-50	4-55	
Ljubljana j. k.	7-30	9-55	5-—	
	zjutraj	zvečer	popoldne	

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani

Po znižanej ceni.

Kmetom v pomoč.

Narodno-gospodarska razprava.

Spisal

(15)

IVAN BELEC,

župnik.

Cena knjigi je znižana od 25 kr. na 20 kr., po pošti 5 kr. več; kdor jih vzame deset skupaj, dobi enajsto brezplačno. — Knjiga obsega 9 pol v osmerki.

„Katoliška tiskarna“

v Ljubljani

Valvazorjev trg št. 5.

Št. 2.

Razpis službe

(3)

občinskega paznika.

Pri mestni občini Kamnik izpraznjena je služba občinskega paznika (policaja) z letno plačo 420 gl.

Prosileci, slovenskega in nemškega jezika zmožni, naj svoje prošnje s prilogami vred. in sicer tisti, kateri so v javni službi, potom svojega predstojnega urada, najdalje do

24. januarja t. l.

podpisanemu uradu pošljejo.

Mestno županstvo Kamnik, 10. januarja 1887.

Župan: Franjo Fišer l. r.

Nova izdaja.

V podpisani bukvarni izšla je ravno kar nova izdaja

„Molitve,

katero naj se kleče opravljajo, po ukazu papeža Leona XIII., v vseh cerkvah svetá po vsaki tihi sv. maši.“

Obsega tudi najnovejšo invokacijo k sv. nadangelju Mihaelu. — Tiskane so molitve na prav lične podobice in velja 100 komadov 2 gl.

Katoliška bukvarna

(26)

v Ljubljani,

stolni trg št. 6.

Poštne zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomestu vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kočevje preko Velikih Lasč vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek sredo, petek in soboto ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.

Na Ig ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz Polh. Gradca in Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.